Den til Forsendelse
Brevposter
med de Kongelige
privilegerede

Berlingske politiske og Avertissements-Tidende

Udgivet og forlagt ved Brødrene Berling. Redigeret af M. L. Nathanson.

№ 134. Fredagen den 7de Juni. 1839.

Indenlandske Efterretninger.

Kjøbenhavn, den 7de Juni.

— Thorvaldsen har, som bekjendt, under sit Ophold her, været beskjæftiget med at modellere Holbergs Buste for saaledes ogsaa paa denne Maade at forevige hans Minde. Modelleringen er nu næsten fuldendt, og Busten skal, som man kunde vente være fortræffelig.

— Antallet af Medlemmerne af „Selskabet til Havedyrkningens Fremme" er nu steget til 126, hvoraf 81 udenbyes. Selskabets Udgifter have i Aaret 1838 været 2,598 Rbd.; Udgifterne for 1839 ere anslaaede til 1642 Rbd., og Bestyrelsen er tillige bemyndiget til at anvende til Havens Dyrkning Noget af det, som ved nye Medlemmers Tilkomst maatte indkomme. Selskabets Virksomhed udvider sig hvert Aar (saaledes ere ved Auction over 1000 Nummere blevne solgte), og det staaer ogsaa i Forbindelse med Haveselskaber i Udlandet; maatte det nu ogsaa kunne lykkes Selskabet at udvide sin Virksomhed til Provindserne, for ogsaa der i enkelte Steder at anlægge Haver og saaledes gjøre Interessen for Havedyrkningen mere almindelig. Den nærværende Selskabets Formand er Prof. Schouw og dets Viceformand Kammerherre Hauch.

— Igaar Aftes vare i Kunstforeningens Locale følgende, for det Meste fra Charlottenborg bekjendte Malerier udstillede, for senere at balloteres over af Selskabets Medlemmer: „Det Indvendige af Frederiksborg Slots Kirke" af Zenthe, „Parthie af Lüneborger Hede" af Carmiencke, „En fattig Pige, som har hentet Medicin og skal sætte over en Færge" af Westphael, „En Haandværkssvends Farvel til en Pige" af Unna, „Bøndergaarden i Romsdalen i Norge" af Dahl, „En Landsbykirke i Sachsen" af Carmiencke, „Et Blomsterstykke" af Jensen, „En Familie i Skoven" af Andersen, „Kystpartie ved Øresundet" af Larsen, „Den smukke Pige af Perth" efter Walter Scotts Roman af Lehmann. Malerierne ville i flere Dage være udstillede.

— Udstillingen paa Charlottenborg har, som bekjendt, iaar været meget besøgt og har indbragt omtrent 6300 Rbd. I de Dage i hvilke Udstillingen senere stod aaben til Fordeel for de Vandflodlidte, indkom omtrent 520 Rbd. ved over 2000 Besøgende.

— Vi have igaar foreløbigen meddeelt Udfaldet af Sagen, som angik Erstatning til de Norske Borgere for Tab i Anledning af Krigen med England i Aaret 1807. Disse Godtgjørelser hidrøre fra de i sin Tid til Kongens Kasse indbetalte Penge for Fordringer, som engelske Undersaatter havde paa Norske, og hvoraf en Deel i sin Tid var tilbagebetalt. Den resterende Summa, som skulde godtgjøres, var omtrent 60,000 Rbdlr., med Renter fra 31te Decbr. 1818. Den kongelige Proposition gik ud paa, at disse Penge skulde erstattes, hvorimod den af Storthinget nedsatte Committee indstillede det Modsatte. Af det særdeles kort affattede Referat i den „Norske Rigstidende" maae vi slutte, at den Modification, som har fundet Sted, skete efter Kjøbmand Thornes Forslag, nemlig: at 23,300 Specier skulde godtgjøres. Imidlertid maa vi beklage, at vi endnu ikke ere komne i Besiddelse af de udførlige Debatter, for deraf at lære Sagens virkelige Sammenhæng at kjende.

— Idet vi slutte Avisen (Kl. 2½), trækker der et Regn- og Hagl-Bygeveir over Staden, saa stærkt, at inden et Qvarteer flere Gader vare saaledes bedækkede af Vand, at det trængte ned i mange Kjældere og opfyldte disse.

— I Sagen: Skomagerlauget, contra Bundtmagerlauget blev Politirettens Dom idag i Høiesteret bekræftet, ifølge hvilken Bundtmagermester Joseph Menne er kjendt fri at være for Skomagerlaugets Tiltale.

— De ved Festen den 28de Mai paa Skydebanen afsungne Sange og holdte Taler ere nu udkomne i Trykken. Af de holdte Taler afskrive vi følgende af Grosserer H. P. Hansen for „Stænderinstitutionen", af Pastor Gad for „alle Kongens Raadgivere" og af Bankdirecteur Prof. Bang for „Præsidenterne".

For Stænderinstitutionen.

Overalt hvor Regjering og Folk gjensidig have erkjendt hinandens Betydning, hvor Folkenes Medvirkning til Lovene har givet disse Anseelse og Kraft, og hvor borgerlig Frihed har fundet Anerkjendelse og Beskyttelse — der have Staterne vundet Hæder og Styrke, og der have i de borgerlige Samfunds-Forhold alle gode og ædle Kræfter udfoldet sig altid friere og friere. Ved alle Tiders Erfaring er Dette bleven bekræftet; men det blev dog især i vore Dage Folkeoplysningens Seier, at skaffe disse Sandheder almindelig Indgang. Som Danmarks Borgere kunne vi derfor glæde os over, at dette ogsaa er skeet i vort Fædreland, og paa ny skeet saaledes ved den Institution, hvorved Kongen vilde føre sit Folk Tidens Oplysning imøde. Men er Stænderinstitutionen et Værk af den altid fremstridende Oplysning, da tør vi ogsaa fortrøste os til, at den vil bringe velsignelsesrige Frugter; thi det er jo netop den rette Oplysnings store Gjerning, at bringe Mennesteværd og Mennesterettigheder til Erkjendelse, at ordne de retfærdige Love, som ere Staternes sikreste Grundvold, og at fremkalde den Tillid og Selvbevidsthed, saavel hos det enkelte Individ, som hos det hele Folk, uden hvilke der aldrig skal kunne udrettes Noget af hvad der er Stort og Ædel og Godt. Vi have derfor modtaget Stænderinstitutionen med Glæde, og et nyt Folkeliv er derved opvaagnet iblandt os. Derom har ikke alene den Tale, som har lydt i Roeskilde og Viborg, allerede bragt os de glædeligste Vidnesbyrd, men derom maae ogsaa de mange stærke og gode Røster, som ere komne til Orde i Folket, paa det meest Levende overbevise os. Opfyldtes alligevel endnu ikke alle vore Ønsker, saa lader os ikke glemme, at det ikke er paa Blomsten, at man skal plukke den modne Frugt, men lader os slutte os fast til den Institution, vi have modtaget, i det Haab, at den mere og mere skal oplive den rette Almeenaand og befæste det rette Frihedssind iblandt os, og alle de Goder, som følge denne, skulle da ikke udeblive.

Naar vi altsaa nu ere forsamlede for at feiligholde den Dag, da for otte Aar siden Grundstenen blev lagt til en Indretning, hvis Formaal det er at fremme Borgerroel og Borgerfriheds — saa ville vi, med en glad Erindring om, hvad der ved den allerede er udrettet, og med et freidigt Haab om, hvad der ved den kan, ved den skal udrettes til Held og Velsignelse for vort elskede Fædreland, udbringe en Skaal **for Stænderinstitutionen!**

For alle Kongens Raadgivere.

Klagerne over Eensidighed ere almindelige, endog hvor Sandhed tales, vi skulle søge at undgaae den med Hensyn til denne Kreds, og det vil neppe findes vanskeligt at en Mand, der meget gjerne vil „gjøre Profession" af Besindighed, forsøger at gjøre, hvad der kunde synes eensidigt, mere alsidigt. Vi have erindret „Stænderne" „den offentlige Mening", „den frie og uafhængige Presse," disse vigtige Raadgivere; men Kongen har foruden Disse ogsaa Andre som det kunde synes eensidigt her at forbigaae. Skjønt vi vide, at under en selvstændig og kraftfuld Konge bliver ingen Raadgivers Indflydelse afgjørende, vil jeg derfor tillade mig at opfordre Dem mine Herrer! til at forene Dem med mig i gode Ønsker for alle Kongens gode Raadgivere: at de maae udføre deres Kald med Sandhedskjærlighed og Frimodighed, i den faste Tillid, at Kongen altid kun vil det Bedste, at de ville give deres Raad uden Hensyn til egen Fordeel eller den formodede Modtagelse af de givne Raad, alene med Hensyn til Kongens Ære og Landets Vel, at de navnlig aldrig ville tilraade at gjøre Det afhængigt af Kongens Naade, som alle gode danske Borgere glæde sig ved at betragte som alene afhængigt af Landets Love.

Præsidenternes Skaal.

Mine Herrer! Idet jeg reiser mig for til Slutning at udbringe en Skaal for de trende Mænd, der have havt Forsædet ved denne vor festlige Forsamling, har jeg først at takke dem for den Ømhu og det Talent, hvormed de have regtet dette Hverv. Jeg ønsker dertil at knytte en anden Betragtning: Der ere enkelte Mænd i Folket, hvis Navn ei nævnes blandt os, uden at Tanken i Stilhed dvæler ved, hvad de have virket og fremdeles ville virke for Samfundet. Men naar ydre Forhold af og til friste saadanne Mænd til at trække sig tilbage, trættede ved de Hindringer, som slige Forhold frembyde for deres Virken, da kan det gjøres nødigt, at Erkjendelsen af deres Værd kommer til Orde. Saadanne Mænd ere vore trende Præsidenter: Deres Værd for os er erkjendt ved deres Valg til at føre Forsædet i vor Forsamling, og jeg ønsker nu, at Erkjendelsen af deres Borgerværd tillige kraftigen maa udtales, idet jeg udbringer en Skaal for Professor Clausen, Grosserer Hansen og Etatsraad Hvidt, ei blot som denne Forsamlings Præsidenter, men og som hæderlige og virksomme Borgere.

Befordringer.

Under det Slesvig-Holsteen-Lauenborgske Cancellie. Den 24de Mai har Hs. Majest. Kongen allernaadigst udnævnt Professor extraordin. i Theologien ved Universitetet i Tübingen, J. A. Dorner til Professor ordin. i Theologien ved Kieler-Universitetet og under 28de s. M. Professor extraordin. i Lovkyndigheden ved Kieler-Universitetet J. F. Kierulff til Professor ordin. ved samme Universitet. — Under 25de s. M. har Hs. Majest. Kongen allernaadigst bifaldet Forfremmelsen af Copisterne ved de Slesvigske Overdicasterier, J. C. Madsen, P. J. Truelsen, W. A. T. Poulsen og R. Brolund, til 1ste, 2den, 3die og 4de Copist ved samme Overdicasterier og under 28de s. M. allernaadigst udnævnt H. M. Jordt fra Flensborg til 5te Copist ved samme Overdicasterier.

Udenlandske Efterretninger.

(Med begge de ankomne Hamborger Poster fra i Tirsdags og iforgaars er der ikke kommet nogen videre officielle Efterretninger om den tyrkiske Armee i Syrien; imidlertid meddele vi nedenunder en Artikel, tagen af „Preuss. Staatsz.", fra Wien, der giver Efterretninger fra Constantinopel til den 15de og fra Smyrna til den 11te Mai. Det er naturligt, at Emnet om de tyrkiske Anliggender især beskjæftiger de franske Blade. I Deputeretkammeret forhandlede man i Bureauerne Regjeringens Forlangende af 10 Mill. Fr. til Udredning af Skibe i Middelhavet. Ved denne Leilighed have flere Medlemmer forleiligen udtalt sig om Nødvendigheden af, at Frankrig handler med Eftertryk i den tyrkiske Sag; iblandt dem, der foreløbigen have udtalt sig, ere ogsaa Hr. Thiers og Hr. Guizot, der begge vare af den Formening, at man først maatte opnøde nye Oplysninger, forinden man tog andre Forholdsregler, end netop Nødvendigheden kræver. At slutte af de foreløbige Forhandlinger tvivler man ikke paa, at de forlangte 10 Mill. ville blive Regjeringen bevilgede. Fra Toulon har man Efterretning om, at 6 Linieskibe skulle udredes, for at begive sig til Krigsskuepladsen. Man nødsliver at undersøge Sagen angaaende Tildragelserne den 12te og 13de Mai, og man har først ganske nyligt arresteret en Fabrikarbeider ved Navn Galland, som har havt en meget virksom Andeel i Oprøret. Man fandt hos ham Proclamationer og forskjellige vigtige Papirer; han var allerede engang før indviklet i den bekjendte Fieschiske Sag og i Anledning deraf en lang Tid arresteret; han er en af de meest virksomme Værktøier for de hemmelige Selskaber, en Mand af megen Energie og ulykkeligvis af stor Indflydelse paa de Arbeidere, blandt hvilke han lever. I Pairskammeret har man antaget Loven om Forlagsrettigheden med 78 Stemmer mod 31. — I Overhuset har der, efter „Børsenhalles" Correspondent, den 31te Mai fundet en interessant Debatte Sted i Anledning af Grev Winchelseas Andragende om Ministrenes Forhold; baade herom og om det, som forleiligen anføres om Discussionerne i Underhuset henholde vi os til nedenstaaende Artikel. Storfyrsten har forladt England og er ankommen den 1ste ds. til Haag, hvorfra han umiddelbart reiser til Petersborg, for at være tilstede ved sin Søsters Formæling. Forretningerne i de engelske Manufactursteder have betydeligt aftaget. — Med hver

Postdag blive Carlisternes Stilling i det nordlige Spanien, som vi for have bemærket, mere critist. Espartero rykker vel kun langsomt frem og besætter de af Maroto efterhaanden forladte mindre Steder og Punkter, men Carlisterne ere dog allerede drevne tilbage til Nærheden af Bilbao. Deruden herster der Mangel ved den carlistiske Armee og Desertationen begynder at tage Overhaand. Vi give nedenunder de nærmere Beretninger fra Spanien, ligesom ogsaa fra Portugal angaaende Gerillaerne. — I de hannoverske Anliggender er ingen Forandringer foregaaet. Kammeret kan bestandigt ikke blive fuldtalligt. — Det belgiske Kammer er endnu ikke sluttet, og vi henholde os desangaaende til Nedenstaaende.)

England.

Parlaments-Debatter. I Underhuset vare Parlamentsforhandlingerne den 31te Mai af underordnet Interesse; i Overhuset var derimod Debatten meget piquant, og Trængslen paa Galleriet saa stor, at det ikke var mig („Börsh." Corresp.) muligt at komme til at skrive. Jeg kan derfor kun meddele en Oversigt. Efterat Bristol- og Glocester-Jernbanebillen var bleven stedet til anden Læsning med 44 mod 33 Stemmer, henvendte Grev Winchelsea nogle Bemærkninger til Ministeriet, i den Hensigt at foranledige samme til Erklæringer angaaende den Politik det for Fremtiden agter at følge med Hensyn til de indre og ydre samt Colonial-Anliggenderne. Efter hans Anskuelse har under saadanne Omstændigheder som de nærværende, ikke alene Folket Ret til at vente saadanne Erklæringer, men ogsaa Reajeringen den Forpligtelse at give dem, da Ministrenes Resigneren og dennes Antagelse fra Kronens Side aabenbart havde gjort Ende paa det forhenværende Ministerium, og der nu eristerede et ganske nyt Ministerium.

Som Grundvold for hans Interpellation vilde han derfor benytte Lord Melbournes egen Erklæring, paa den Tid, da han og hans Colleger opgave deres Embeder. Dengang havde Lord Melbourne ytret, at han ikke længer var i Besiddelse af Underhusets Tillid, da Resultatet af Afstemningen om Jamaica-Billen ganske havde nedbrudt ethvert Haab om at kunne sætte denne Forholdsregel igjennem, og af denne Omstændighed fremgik, at han ikke længer var i Stand til at lede Regjeringen paa en for Landet fordeelagtig Maade. I denne Erklæring laae dog vistnok den Tilstaaelse, at Lord Melbourne ikke længer med Ære for sig selv og til Gavn for Thronen kunde føre Regjeringens Temme. Men siden den 7de Mai, da denne Erklæring blev afgiven, var Intet skeet, der kunde have givet Forholdene en anden Stikkelse, og da det nuværende Ministerium ganske bestaaer af de samme Medlemmer, som det forrige, var det aldeles nødvendigt, at det erklærede sig om, hvorvidt det troede at kunne bibeholde de af det forrige fulgte Grundsætninger.

Lord Melbourne fremsatte nu atter Aarsagerne til hans Resigneren og til hans Tilbagevenden til Regjeringen. Hans Anskuelser, sagde han, vare bekjendte. Han vilde, som han altid havde gjort, blive en progressiv Reforms maadeholdne Grundsætninger tro, alt efter som Landets Omstændigheder gjorde den nødvendig. Et Ministerium, som havde Majoriteten i Parlamentet og Majoriteten af Folket for sig, var vistnok det meest skikkede til at holde Regjeringens Teiler.

Lord Brougham indlod sig dernæst paa en af hine uforlignelige Taler, som kun han er i Stand til at holde. Han angreb Ministeriet med den heftigste Bitterhed og lydeligt Bifald af Toryerne hilste ham gjentagne Gange.

Hertugen af Wellington holdt derpaa en meget maadeholden Tale. Han anbefalede Ministrene at handle overeensstemmende med deres Pligt, og indrømmede, at de under de nuværende Omstændigheder slet ikke vare forpligtede til at nedlægge deres Embeder.

Huset ajournerede sig forend Kl. 9, uden at altsaa Debatten førte til nogen Forklaring angaaende Ministrenes Hensigter med Hensyn til Landets Forhold i det Specielle.

I Underhuset completterede Lord John Russell den af Kantsleren i et tidligere Møde afgivne Erklæring om Regjeringens Hensigter med Hensyn til Modificeringen af Brevportoen, idet han sagde, at den vilde foreslaae en for alle Dele af Landet og for enhver Distance gjeldende Porto af en Penny.

En temmelig lang Discussion opstod derpaa angaaende en samme Dag af Lord Denman i Queens-Bench afgiven Dom i en af en vis Stockdale mod Trykkeren af Underhusets Forhandlinger, Hansard, anlagt Injurieproces, i hvilken Klagegrunden var baseret paa, at der i de af Hansard trykte Underhuus-Forhandlinger, og navnlig i en Beretning fra Fængsels-Inspecteuren til Indenrigsministeren forekommer et Sted, hvor Citanten bliver bestyldt for at have udgivet obscoene Pasquiller. Lord Denman afgav Kjendelse i Faveur af Citanten og begrundede sin Dom i det Væsentlige derpaa, at Underhusets Beslutninger, at lade sine Forhandlinger trykke, ikke kunde betragtes som nogen Lov, ved hvis Magt Trykkeren vilde være bleven befriet for alt Ansvar, da Love ikkun kunne gives af hele Parlamentet, hvoraf Underhuset kun er en Deel. Efter længere Debatte om denne Sag kom man til den Beslutning, at henvise samme til en Special Committees Overveielse.

Derpaa gik Huset over til Fængselsbillen, hvormed det beskjæftigede sig den øvrige Deel af Aftenen. Ajourneringen havde endnu ikke fundet Sted ved Midnat.

Østerrig.

Tyrkiske Anliggender. Det hedder fra Wien: Den 27de Mai indtraf her den tyrkiske Post, som medbragte Breve fra Constantinopel til den 15de og fra Smyrna til den 11te. Angaaende Taurus-Armeens Bevægelser herster der i alle de Correspondents-Efterretninger, der ere komne os for Die, den dybeste Taushed. Kun i det i Smyrna udkommende Blad „Echo de l'Orient" af den 11te Mai, paa hvilket Blad, som bekjendt, Divanet har Indflydelse, hvorfor det ogsaa gjelder for dets halvofficielle Organ, omtales i en kort, med stor Forsigtighed og Tilbageholdenhed affattet Artikel hiin Bevægelse af den tyrkiske Armee, som man ifølge de i forrige Uge fra Egypten indløbne Efterretninger i Alexandrien havde tillagt saa stor Vægt.

„Vi have for nylig, hedder det der, anmeldt Præsidenten i Krigsraadet, Taya; Paschas Afreise til Malattia med Tilføiende, at han havde faaet det Hverv, at overtyde sig om Armeens Tilstand, og at afgive sin Dom om Nødvendigheden af en Forlængelse af Standquarteret. Idag ere vi i Stand til at melde, at det, ifølge de Raadslagninger, der efter hans Ankomst i Leiren have fundet Sted, blev besluttet, at forandre Armeens Stilling. Allerede den 13de April begyndte den at bevæge sig mod Samsal, hvor den vil tilbringe Sommertiden. Denne Forandring var nødvendig for Soldaternes Sundhed; men selv naar man deri vilde søge en strategisk Combination, vilde dette finde en naturlig Forklaring, hvis en saadan var nødvendig, i den Pligt, som Klogskaben paalagde den tyrkiske Overstecommanderende, at sikre sig mod ethvert muligt Angreb af Egypterne, som i saa Fald, hvis den tyrkiske Armees Linier ved Malattia vare blevne bibeholdte, vilde have havt de locale Fordele paa sin Side."

Samsal eller Samisal (Samosata) ligger Syd for Malattia, paa den høire Bred af Euphrat; men om den allerede hører til det ved Cutayah-Tractaten Vicekongen af Egypten og hans Søn anviste Territorium, lader sig af de for os liggende Kort ikke bestemt udfinde; det Modsatte er derimod det Sandsynligste. Hvis de eiendommelige Forhold mellem de tvende til Strid rustede Modstandere, hvis de politiske Hensyn, som de europæiske Cabinetters Holdning gjør dem til Pligt, det Utaalelige ved status quo for begge Parter, Sultanens brændende Ønske at tilintetgjøre den Mand, som har forringet hans Magt, eller selv gaae under, det Alternativ, i hvilket den Sidste befinder sig, enten ved nye Erobringer at aabne sig nye Hjelpekilder, eller see sin rast i Veiret skudte Magt ligesaa pludseligt synke under sin egen Vægt — hvis disse Omstændigheder og Betragtninger allerede i og for sig berettige til den Slutning, at man hverken i Constantinopel eller i Alexandrien alvorligt tænker paa Fred, hvor meget end de christelige Magter bestræbe sig for Opretholdelsen af status quo, kan denne sidste Bevægelse af den tyrkiske Armee og det forsigtige Sprog af det halv officielle Organ kun betragtes som et af de mange Symptomer, der tyde paa en nær forestaaende Storm. Begge Parter ville have Krig, fordi de troe i den at see Frelse eller Undergang, men i den saakaldte Freds Bevaren kun det Sidste. Men ingen af Parterne vil begynde Fjendtlighederne, for ikke, lige over for den europæiske Diplomatie at drage Ansvaret for Fredsbrudet paa sig. Deraf den undvigende Forklaring, som „Echo de l'Orient" giver om den tyrkiske Armees „Bevægelse", og som den vel vogter sig for at kalde en „Fremrykken"; deraf den med en vis Pralen af Mehemed Ali til hans Søn givne Befaling, at han skal gaae frem med Forsigtighed, og Intet foretage, forend Tyrkernes Indrykken paa hans Territorium var bevilget.

Medens dette gaaer for sig ved Euphrat, herster den største Ro i Constantinopel. Den 14de Mai beværede Sultanen den af ham til stor Ærgrelse for de orthodoxe Muselmænd oprettede medicinske Lære-Anstalt i Galata Serai med et Besøg. I dette Institut erholde 170 Elever Underviisning. Storherren tiltalte dem og bivaanede en Prøve, hvorved han selv opraabte Eleverne. Denne Anstalt, som med Tiden vist vil være heldbringende for Orienten, staaer under den østerrigske Feldtlæge Dr. Bernards Bestyrelse. Sultanen forlod Institutet, idet han ytrede sin høieste Tilfredshed med samme.

Spanien.

I **Valencia** have alvorlige Uroligheder fundet Sted; nedenstaaende officielle Efterretning desangaaende findes i Gazette de Madrid:

Brigaderen Don Facundo Infante, Næstcommanderende i Valencia, melder under 18de Mai, at han ved Efterretningen om, at Roligheden i Byen truedes, begav sig til Kasernen San Francisco, hvor han tilbragte hele Natten, uden at der tildrog sig Noget. Men da han, Kl. 4 om Morgenen, fik at vide, at en Tambour slog Generalmarschen, gik han, ledsaget af flere Officerer, derhen og gav Befaling til at arrestere denne Tambour, hvilket ogsaa skete, men medens dette skete blev Pladsadjutanten Don Mariano Lopez Albacete dræbt af et Flintestud. Da den Næstcommanderende bemærkede den alvorlige Character, Begivenhederne antoge, begav han sig med 50 Mand af det 4de lette Infanteriregiment og noget Cavalleri hen til Santo-Domingo Pladsen, hvor han saae, at man af Vogne, Karrer og forskjellige Meubler havde opkastet et Slags Barricade, der forsvaredes af adskillige Mennesker. Da nærmede Chefen, for at undgaae Blodsudgydelse, sig Oprørerne og befalede dem at trække sig tilbage, men da de ingen videre Notits toge deraf, men tværtimod løsnede flere Geværstud, befalede Generalen Majoren af det 3die Regiment Majorka, at angribe dem med Bajonetten i Spidsen for 50 Mand af det 4de Regiment, for at adsplitte Forsamlingen. Ved denne Leilighed dræbtes Een og saaredes Een af Oprørerne, af hvilke den største Deel frelste sig ud af Porten del Real, og omtrent 50 indesluttede sig i en Kirke, efter at have forladt en Kanon, som de havde taget fra Voldene. Brigadeer Infante sendte tilsidst Oberst Pedro Casasola for at sige disse Folk, at dersom de ikke øieblikkeligt overgave sig, vilde han bestyde Kirken. Oprørerne svarede med paa Stedet at bortkaste Vaabnene. Medens dette tildrog sig, sloges Generalmarschen uafladeligt i hele Byen, hvor Generalen lod 2 Compagnier af Regim. Savoyen marschere op og beordrede til samme Tid Oberst Don Antonio Buil at recognoscere langs med Muren med noget Infanteri og Cavalleri. Efterat denne Styrke havde forenet sig med det ene Compagni af Regimentet Savoyen, trængte den frem paa Torvet, hvor nogle Oprørere havde forenet sig, dog ikke i saa stort et Antal, som paa Santo-Domingo Pladsen. Da det var nødvendigt, at adsplitte denne Hob, opfordrede Marechal de Camp Don Francisco Xavier de Aspiroz den til at trække sig tilbage. Medens dette tildrog sig meldte flere Parlamentairer sig for at tale med Brigadeer Infante; men han svarede til alle deres Forslag, at de kun havde Et at gjøre, nemlig at stille ad uden mindste Modstand, og om Eftermiddagen Kl. 1 var Roligheden ogsaa aldeles gjenoprettet, uden at Autoriteterne havde havt nødigt at give Noget efter.

Krigsoperationerne. Ifølge en telegraphisk Depesche af 29de Mai fra Perpignan skal Grev Espanna, langtfra, som man sagde, at være myrdet, have bemægtiget sig den vigtige Fæstning Ripoll; den christinske Garnison, der tilsidst havde forstandiget sig i Kirken, saae sig den 27de Mai nødt til at capitulere. Derimod lyde Efterretningerne fra de baskiske Provindser gunstigere; Espartero har efter Indtagelsen af Ordunna besat Amurrio og Orozio. Maroto har trukket sig tilbage til Broen ved Areta og Oquendo efterat have rømt Balmaseda og Arciniega; den 24de stod han i Galdacano en Mil fra Bilbao paa Veien til Durango. Man troer, at han vil begive sig til Navarra for at forene sig med Elio; men den der commanderende christinske General, Diego Leon, skal være stærk nok til at byde dem begge Spidsen.

I Memorial des Pyrenées læses under 29de Mai, at der skal have fundet en oprørerisk Bevægelse Sted blandt Don Carlos's Tropper, der knurre over, at de ingen Løning faae. Maroto er farligt syg. Ligeledes hedder det i Phare de Bayonne af 29de Mai, at Carlisterne alt i flere Dage ikkun faae halve Rationer. Denne af Mangel paa Levnetsmidler fremkaldte Foranstaltning tilskriver man den stærke Desertion, som gjør større og større Huller i Prætendentens Rækker. En temmelig alvorlig Misforstaaelse er udbrudt mellem Simon la Torre og Maroto i Anledning af den af den Sidste underskrevne Capitulation af Ramales. Maroto skal have truet Simon la Torre med at lade ham skyde.

En anden Efterretning fra Bayonne siger: „Maroto skal ligge meget syg i Miravalle. En oprørerisk Bevægelse har fundet Sted blandt de carlistiske Tropper i Ordunna i samme Øieblik, de skulde marschere ud derfra. Dette Mytteri blev kun med Møie undertrykt. Ved Postens Afgang hørtes Geværild paa Høiene ved Begona i Nærheden af Bilbao; man troede, at denne Byes Garnison havde gjort et Udfald. Siden Indtagelsen af Ramales ere Christinerne gaaede frem med usædvanlig Virksomhed. Fra Ramales, der ligger paa Grændsen mellem Provindserne Santander og Biscaya, trænger Espartero i østlig Retning frem i Biscaya, fordrivende Carlisterne, som have maattet overlade ham Balmaseda, Arciniega, Ordunna og Amurio og stedse drage sig længere tilbage i det Indre af de baskiske Provindser, hvor Carlismen har sit Hovedsæde i Durango og Onnate. Byen Miravalle, hvor den carlistiske Overgeneral synes den 25de Mai at have havt sit Hovedquarteer, ligger mellem Bilbao, hvor der er en stærk christinsk Garnison og Amurio, hvor Esparteros Avantgarde staaer. Han skal have erklæret, at han vilde spise til Middag i Durango den 25de Juni. Gaaer dette i Opfyldelse, beholde Carlisterne i disse Provindser kun Onnate, Estella og Villafranca tilbage som Pladser af nogen Betydenhed. Don Carlos, der i den senere Tid havde begivet sig til Durango, for at være Krigsskuepladsen nærmere, skal allerede igjen have forladt denne By og med hele sit Artilleriet rukket sig tilbage til Onnate.

Portugal.

Migueliserne: En Correspondents-Artikel fra St. Bartholomæ de Messines af 27de April, som findes i den miguelistiske Journal „Echo", meddeler mange interessante Efterretninger om Guerrilaer i Algarbien, hvoraf fremgaaer at deres Magt endnu allevegne er

udbredt. Referenten hører til den Colonne, som bliver commanderet af Major Cabral (som tog den gamle Remechido til Fange), og siger: Vi marscherede i Retningen af S. Marcos og stødte paa Camacho (en Guerrilla-Anfører) med fire af hans Folk, som strax begave sig paa Flugt ad Serra da Carrapinta til. Vi kunde, uagtet al Cavalleriets Anstrengelse, ikke indhente dem. I Bonafatima hvilte Colonnen nogle Timer, og marscherede derpaa til Valle das Astias. Paa Bjerget Taipas traf den paa tre Guerrilleiros, som bleve nedhuggede. Paa Serra d'Amarella fik vi Øie paa den Guerrilla-Afdeling, der blev commanderet af Ventura. Strax greb den Flugten, da vi endnu i stor Afstand gav Ild paa den. I Valle das Astias overnattede vi, og her erfarede vi af en fangen Guerrilleiro, at Guerrillaernes Generalcommandant ved Navn Silva Mafra Baron af Almodovar den følgende Dag vilde holde Revue over sine Tropper. Men underrettet om vor Ankomst, trak han sig tilbage. I Nabolaget af St Clara fik vi den følgende Dag kun Øie paa fire Guerrilleiros, som hørte til Rachados Trop, men som ligeledes greb Flugten. Den Dagen i Forveien tilfange Tagne blev skudt i Gravao. Vi erfarede her, at Guerrilla-Anføreren Mira, stod mellem Gravao og Ourique, og med 15 Ryttere havde sluttet sig til Rachado; vi erfarede ogsaa at Guerrilla-Majoren Casimiro skulde staae i Sallao, men da vi nærmede os, toge de Flugten, og vi indhentede kun en Eneste, som blev nedhugget.

Den 6te holdt Guerrillaernes General i Bjergene mod Nord Revue over sin Division, og den 7de i den sydlige Deel af samme. De ere i den senere Tid blevne meget forstærkede, og ventede en Vaaben-Leverance, som tildeels allerede er ankommen og bleven uddelt. Endog Drenge paa 12 Aar løbe til Guerrillaerne, og Landmanden seer sig nødt til at bruge Piger til at vogte hans Qvæg. Alle velhavende Landmænd blive plyndrede og hvo som gjør Modstand, bliver myrdet, og til Alle er den Befaling udstedt, at de ikke maa sælge Dronningens Tropper Qvæg; hvo som handler imod denne Befaling, bliver aldeles udplyndret. Deres Cavallerie er nu langt talrigere end før.

Ogsaa i de nordlige Provindser røre Miguelisterne sig igjen. Naar man endog ikke ligefrem ønsker Don Miguel tilbage, ønsker man dog idetmindste en absolut Regjering, hvori vel ogsaa den største Deel af Cartisterne ere enige. Men Septembristerne ere aarvaagne og have Energie; de arbeide Dag og Nat paa at opretholde Folkefriheden, medens Cartisternes Partie er kraftesløst, og aldeles Intet gjør, der kan bidrage til Realiseringen af deres Ønsker.

Belgien.

Repræsentanternes Kammer, som troede at have endt sine Arbeider og allerede ogsaa factisk havde sluttet Sessionen, er atter blevet sammenkaldt til den 6te. Præsidentens i den Anledning til Medlemmerne af Kammeret udstedte Skrivelse lyder saaledes: „Senatet har i sit Gaarsmøde emenderet Lovudkastet angaaende Luxemborgs Inddeling i Jurisdictioner; denne Lov er af største Vigtighed for Provindsens Befolkning; den indeholder Bestemmelser angaaende Juryen, som ansees for uundværlige og uden hvilke Inddelingen i Criminaljurisdictioner vilde være mangelfuld. Disse Omstændigheder gjøre det til Pligt for os ufortøvet at beskjeftige os med Lovudkastet, og jeg har derfor den Ære at sammenkalde Kammeret til den 6te Juni."

Senatet havde nemlig først besluttet at udsætte Loven om Jurisdictionerne i det Luxemborgske til næste Session, men besluttede om Formiddagen den 30te Mai paa Grev Quarres Andragende og efter en stormende Discussion dog igjen at sætte det paa Dagsordenen. Efter at denne Beslutning var tagen, debatteredes om den i de Deputeredes Kammer allerede antagne Lov angaaende Tilbagebetalingen af Scheldetolden, hvilken Lov, skjøndt Hr. Cassier igjen holdt en lang Tale til Fordeel for Difference-Toldafgifterne, uden Amendement antoges med en Majoritet af 22 Stemmer mod 8. Kl. 5 sluttedes dette Møde, men et nyt berammedes til om Aftenen Kl. 8, i hvilket Loven om Jurisdictionerne i det Luxemborgske discuteredes og emenderedes. Ved Midnat ajournerede Senatet sig paa ubestemt Tid, da der ikke var Mere paa Dagsordenen.

Der har været Tale om at bringe en Motion for Senatet, ifølge hvilken Nationalcongressens Decret af 23de November 1830 angaaende Huset Oraniens Udelukkelse skulde tages tilbage. Men da dette Decret er blevet en integrerende Deel af den belgiske Constitution og denne ikke kan forandres uden ved til dette Øiemed specielt og i fordobblet Antal valgte Kamre, opgaves dette Lovudkast foreløbigen.

Som man forsikkrer ere Differentserne mellem vort Kabinet og dem i Berlin og Wien, angaaende General Skrzynecki aldeles bilagte til alle tre Hoffers fuldkomne Tilfredshed ved en høi Persons Mellemkomst, som skal have stor Indflydelse paa Fyrst Metternich. Man siger ogsaa, at Fyrst Esterhazy paa sin sidste Reise gjennem Brüssel skal have havt en lang Conferents med Hr. de Theux desangaaende.

Italien.

Rom, den 23de Mai. Iganrastes droge de tydske Kunstnere i et langt Fakkeltog, det herværende Militaires Hoboister foran, til Villa Malta, for at bringe Kongen af Bayern deres Hyldest. Kunstnerne, forenede fra Tydsklands forskjellige Kanter, ansaae dette som en Tribut, de skyldte en høisindet Monarch, der som den nyere Kunsts første Befordrer har saa gyldigt Krav paa deres Kjærlighed. Da Sangen, sungen af Kunstnernes Sangerchor og forfattet til denne Anledning af Dr. H. W. Schulz fra Dresden, var endt, kom Kongen ned i Villaens rummelige Forgaard og talte med hver Enkelt af Forsamlingen. Endnu en Sang og et gjentaget Længeleve for Kongen sluttede Festen, hvorpaa Kongen endnu engang med høi Stemme fra Vinduet udtalte dem sin Tak. — Idag bekræfte de ankomme Efterretninger det tidligere omtalte Rygte: Kongen af Neapel vil imorgen eller iovermorgen indtræffe her, for at bivaane Festen ved Canonisationen i St. Peterskirken. Dette Tempel er nu aldeles udsmykket i sit Indre, men vinder ikke just derved i architectonisk Skjønhed. Over 15000 store Voxkjærter ere anbragte paa Armstager og Lysekroner, der ville lyse som et Ildhav i den kolossale Kirke. Utallige Fremmede drage uophørligt ind ad alle Roms Porte, for at være Vidner til en Fest, hvis Lige sidstegang feiredes i Aaret 1807 under Pius den 7de.

Erdronningen af Neapel: Florenz, den 25de Mai. Som Arving til hendes meget betydelige Formue har Murats Enke indsat sin Sønnesøn Joachim Murat. Han skal efter hendes sidste Villie opdrages i Frankrig og fra nu af have sit Hjem der. Ham tilfalder Alt, hvad den forhenværende Dronning af Neapel havde af Minder efter Napoleon, hans Seng, hans Sværd, Portraiter, som forestille ham, Billeder &c. Hendes Døttre Lætitia og Luisa (Grevinde Pepoli og Grevinde Rasponi) hendes Sønner Achill Napoleon og Lucian Napoleon erholde hvad der tilfalder dem efter Loven. Alt, hvad der kan være Sønnerne kjært som Erindring efter deres kongelige Fader, tilfalder dem, hvorimod Bibliotheket, Kostbarhederne, Kobberstik og dsl. overlades Døttrene. „Huset Ære og Navn", vilde Grevinden endnu ved denne Act vide opretholdt. Legaterne ere betydelige, passende efter den Afdødes Rang. Til Executores testamenti ere to florentinske Signorer udnævnte, den ene af dem er Carlo Pucci.

Neapel. Da Misgjerningerne og Røverierne paa Sicilien, navnlig i Districterne Palermo, Trapani og Girgenti, hvor de betydeligste Svovlgruber ere, Dag for Dage toge Overhaand, saa at hverken Indbyggernes Eiendom eller Liv paa Landet i Landsbyer og Stæder vare sikkre, ja endog den bevæbnede Magt saae sig udsat for Angreb af den brødløse Classe, blev Regjeringen nødt til at sende Troppeforstærkninger derhen og lade Krigsloven træde i Kraft, hvorved der vel paa den ene Side vil blive sørget bedre for de fredelige Borgeres Sikkerhed; men om Elendigheden blandt den arbeidsløse Classe, der af Nød hengav sig til disse Excesser, bliver formindsket derved, er et andet Spørgsmaal, som Tiden vil løse. — Det kongelige Decret lyder saaledes: „I Betragtning af vor allerhøieste Beslutning af 29de Juli 1837, hvorved Decretet af 11te September 1821, som dømte de, der bare skjulte Vaaben paa sig, uden at have Politiets specielle Tilladelse dertil, til Døden, atter traadte i Kraft, have vi efter vor Ministers Forslag, besluttet: 1) at de, som i Provindserne paa hiin Side Faro tillade sig at bære Vaaben af hvilketsomhelst Slags paa sig, uden at have Politiets specielle Tilladelse dertil, blive straffede med 12aarig Galeistraf i Jern; 2) i Provindserne Palermo, Trapani og Girgenti blive Saadanne stillede for en egen dertil oprettet Krigsret, som strax fælder Dom over dem.

Tyrkiet og Ægypten.

Mahmud og Mehemed Ali. (Sluttet.) Begge Anskuelser om Mehemed ere lige forkeerte, thi de ere begge Overdrivelser. At bemægtige sig Herredømmet over Ægypten, opretholde det og gjøre det arveligt udgjør Tanken i Mehmed Alis hele politiske Liv og denne Tanke er ikke den blot Ærgjerriges. Hans Maal var ophøiet, Midlerne til dets Opnaaelse utilstrækkelige. Da gjorde han et i den nyere Historie uhørt Skridt: han tilegnede sig Landet, forandrede dets Cultur og erhvervede derved umaadelige Rigdomme. Med disse skabte han en frygtelig Armee og Marine, der tilsikkrede ham den virkelige Souverainitet over Ægypten og Syrien. Han indførte vore Kunster, vore Videnskaber til at medvirke i hans Planer; men de vare kun Midler for ham til sikkrere og raskere at naae Maalet, der intet andet var end det at grunde hans personlige Storhed og hans Families. Med de Ideer, man i Orienten forbinder med Begrebet Herredømme, og desuden ansporet af Ærgjerrighed var det ikke godt muligt Andet, end at han maatte komme til at misbruge Magten. Og han har virkelig ogsaa misbrugt den, ja han har i denne Henseende overskredet alle Grændser. En Skildring af den Elendighed, hvortil han fordømte sine Undersaatter, er et frygteligt Svar paa hans Beundreres emphatiske Lovtaler. Han handlede som de Mænd, der behøve Mere, jo større Formue de erholde. Hans Revenuer strakte ikke til, skjøndt de vare umaadelige; han fortærede derfor en Deel af sin Capital. Han har tvunget Ægypten til at overlade ham det Bedste af sine Kræfter; han har under Byrden af sine Udsugelser undertrykket de ulykkelige Fellaher og betragtet denne ulykkelige Slægt som en Slavehjord, som han kunde skalte med som han lystede. Resultatet af et saadant Undertrykkelsessystem var, at Landets Befolkning stedse mere og mere smeltede sammen. For 30 Aar siden talte Ægypten endnu 2,500 000 Sjæle; nu tildags eier det neppe mere end 1,900,000. Istedetfor at berede Araberne en bedre Lod, bære deres Intelligents, ved alleslags Forbedringer godtgjøre dem de uhyre Opoffrelser, som han var nødt til at forlange af dem, for at kunne udholde Kampen med Porten, behandlede han dem som en underkuet og underordnet Slægt. Alle sine Gunstbeviisninger, alle store Militair- og Civilposter har han givet til Tyrker eller Udlændinge, Araberne overlod han de ubetydelige, indflydelsesløse Bestillinger. Den, Fellaherne paalagte, solidariske Hæftelse for Skatter og Arbeider er en af de meest skrigende uretfærdigste Tanker, Tyranniet nogensinde har udtænket.

Paschaens videnskabelige og industrielle Anstalter bære alle Præget af hans Egennytte. Af dem alle fremlyser langt mere det Ønske at fuldkommengjøre Arbeidernes og Productionens Redskaber end at udbrede Culturens Velgjerninger over Landet. Alting vilde han hellere have gjort rask en godt, thi det var ham magtpaaliggende at nyde. Hans fleste Værker have ingen Fremtid at imødesee: nogle, fordi Klimatet er dem imod; andre fordi de bestaae af slette og slet ledede Elementer, eller ogsaa, fordi Folket, hos hvilke de ere indførte er for uvidende, for apathisk til at indsee deres Fordele. I Menneskenes som i Naturens Frembringelser, er en Gradation nødvendig, ellers fordærves Frugten, før den bliver moden. Ved det Misbrug, Mehemed Ali har gjort af sit Folks Kræfter og Taalmodighed, har han frembragt en Tilstand i Tingene, der er for voldsom til at kunne vare længe ved. Bliver han haardnakket ved at opspænde sit Systems Spændfjedre saa stærkt, saa tilintetgjør han det tilsidst ufeilbarligen selv. En frygtelig Reaction vilde da tidligere eller sildigere bæve sig mod hans Regjering, hans Bygning vilde styrte sammen, og Ægypten igjen synke ned i den Forvirring og Anarchie, hvoraf hans kraftige Haand har formaaet at udrive det.

Vi have fulgt begge disse Mænd, der i tredive Aar paa Levantens Skueplads have deelt Verdens Opmærksomhed, i deres forskjellige Phaser. Dette Foretagende førte os til en Undersøgelse af det orientalske Spørgsmaal overhovedet og til at betegne det Punct, hvortil det til Dato er kommet. En ny Krig truer med at udbryde mellem Sultanen og Vicekongen. Kaster Europa sig ikke imellem begge Rivaler, for at afvæbne dem, saa forekommer det os at være en Umulighed at forhindre et Sammenstød mellem begge. Den nuværende Krisis er i visse Henseender Frugten af alle de Feil, som i tyve Aar ere begaaede af de vestlige Hoffer. Den sætter ikke alene Freden i Orienten, men den almindelige Fred i Fare. Thi naar Krigen eengang er begyndt, hvo kan da foreskrive den dens Gang eller Grændser? Hvilket Udfald denne Krig end faaer, saa vil den i ethvert Tilfælde gjøre Afbræk i nogle af de store Magters Interesser i Orienten. Bliver Mehemed Ali overvunden og hans Værk tilintetgjort, saa mister Frankrig en fordeelagtig Allieret og føler sig indskrænket i sin fremtidige Handelsforbindelse med Orienten og sin Indflydelse i Middelhavet. Forvolder Skjæbnen derimod Portens Armeer lignende Slag som i 1832, vil den ved disse Farer see sig nødt til at tage sin Tilflugt til de samme Redningsmidler som dengang. Ligesom for 6 Aar siden maatte den tye til Russernes Beskyttelse og indgaae paany en ydmygende Tractat som hiin til Hunkear-Skelessi. Den vilde miste den sidste Skygge af Uafhængighed, og England og Østerrig, der begge have Interesse af, at Porten skal være fri og stærk, vilde føle sig truflne ved dens Nedværdigelse.

Nu er Øieblikket til at handle for Europas Magter, Begivenhederne trænge paa. Ville de vente med deres Intervention, indtil Flaaden fra Sebastopol anden Gang kaster Anker for Seraillet? I Aaret 1833 recognoscerede Russerne Kysterne, som skue over paa Byzanz. Naar Europa tillader dem at fæste Fod der, er det da afgjort at Russerne igjen ogsaa dennegang ville romme dem, og naar Europa vil fordrive dem derfra, har det saa ogsaa Magt dertil?

Det Kongelige Theater.

Sommerskuespil.

Paa Løverdag Aften, Kl. 7, opføres, til Fordeel for dHrr. Hvid og Waltz: En Engel i femte Etage, Lystspil i 1 Act af Scribe (første Gang); derefter: El Jaleo de Xeres, dandses af Petrine Fredstrup; dervaa: Onkels Hemmelighed, Lystspil i 1 Act af Barin, oversat af Overskou (første Gang); dernæst: 2de Tyrolersange (firstemmige); til Slutning: Hververen, Ballet i 1 Act af Galeotti, arrangeret af Hr. Solodandser Larcher (første Gang). Billetterne faaes paa Gammelamagertorv Nr. 48, 1ste Sal, fra Kl. 9—12 og fra 3—6.

Reisende.

Ankomne med Dampskibet „Prinds Carl" den 6te Juni: Fr. Kalsberg, A. Jørgensen, Boghandler Cappelen, Frankel, Kbmd. Jensen, Foged Gjerdiun med Frue og Datter, Skuespiller Kronborg, Kbmd. Weiß og Toussaint fra Christiania; Frøken Gandill fra Wllo; Fruerne Hertoisen og Zeuler fra Mose; Kbmd. Backer fra Holmestrand, Tellefsen, Candidat Lagaard, Kbmd. Gaarder, Dr. Egger, Kron, fra Frederiksvarn; Provster Evers med Søn, Marcvardt, Handlende Lovaumg